

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z urzędu

przy uczestnictwie A. M.

o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym w trybie art. 24 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt VII Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. adwokatowi P. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestniczce w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania A. M. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 19 lipca 2016 r., w którym oddalono jej apelację (i apelację jej pełnomocnika z urzędu), wniesione od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 6 maja 2016 r. Sąd ten uznał, że przyjęcie uczestniczki postępowania w dniu 4 grudnia 2014 do szpitala w K. było uzasadnione na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia

psychicznego (Dz.U. nr 111, poz. 535 ze zm.; dalej – „ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r.”).

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uczestniczka wyjaśniła, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji dotknięte jest nieważnością, a ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnień postanowień obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartej w nim motywacji prawnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdza, że w rozpoznawanej sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Wbrew stanowisku skarżącej, brak podstaw do przyjęcia nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Jeżeli nie zachowano nawet pełnego terminu do zawiadomienia uczestniczki o terminie rozprawy (art. 149 § 2 k.p.c.), to uchybienie to nie jest aż tak znaczne, by mogło w ogóle mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia w danej sprawie (k. 296 akt sprawy). Na rozprawie, o terminie której zawiadomiono uczestniczkę, brał udział substytut pełnomocnika z urzędu (k. 297-298 akt sprawy) i czynnie w niej uczestniczył (k. 298 akt sprawy). Oświadczył też, że podtrzymuje złożoną apelację (k. 220 i n. oraz k. 282 akt sprawy). W ten sposób zachowano w pełni możliwość obrony swych praw przez uczestniczkę także na tym etapie postępowania rozpoznawczego.

Nie można też twierdzić, że skarga kasacyjna okazała się oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 4 k.p.c. W toczącym się postępowaniu z udziałem uczestniczki chodzi o ocenę prawidłowości zastosowania art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 9 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego. Ustalenia faktyczne, dokonane przez oba Sądy meriti, w tym także w oparciu o opinie biegłej (por. k. 298 akt sprawy), mogły uzasadniać wniosek, że istniały przesłanki

zastosowania tego przepisu w rozpoznawanej sprawie. Przesłanki te zostały w uzasadnieniu obu Sądów meriti wskazane i szeroko uzasadnione.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień §§ 3, 14 pkt 3 rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (...) (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).